

Majo Kluvanec

**Semester
zakomplexovaného
sviniara**

Pravdivý príbeh

Majo Kluvanec

**Semester
zakomplexovaného
sviniara**

Majo Kluvanec

**Semester
zakomplexovaného
sviniara**

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Vajnorská 128, 831 04 Bratislava 3
E-mail: slovenskyspisovatel@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedný redaktor Jaroslav Hochel
Tlač Kasico, a. s., Bratislava

Tento príbeh je fiktívny. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výsledkom autorovej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť so skutočnými menami, miestami, udalosťami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.

Copyright © Majo Klivanec 2014
Cover Design © Peter Brunovský 2014
Cover Photo © ISIFA/Gettyimages Creative RF/
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2014

ISBN 978-80-220-1790-9

*Túto knihu venujem
všetkým intrákovým pištoľníkom tohto sveta
a svojej milovanej žene Zuzane.*

Mám, stále ťa mám.

*Má všetko, čo chcem,
v očiach šťastný smiech
a pery ako medom potreté.*

GLADIATOR

*V izbách nik a v zrkadlách tá istá tvár
a deň je nádherný,
len ja som sám.*

RICHARD MÜLLER

*Ide to hore a dolu
a nik nevie, kedy sa to skončí.*

FREE FACES

Prológ

Kedysi dávno, pradávno...

Prúd času sa chystal vyplúť zo svojej tlamy tretie tisíc-ročie a celý svet vrátane Slovenska si zhlboka vydýchol, že ohlasovaný počítačový kolaps Y2K bol iba planý poplach. V tých časoch ešte Rytmus nemal ambíciu sedieť v porote česko-slovenskej Superstar, Facebook bol len vlhkým snom jedného amerického tínedžera a slovíčko kríza sa týkalo všetkého možného, len nie svetového hospodárstva.

V jednej veľmi, veľmi podivnej galaxii...

Na okraji istého západoslovenského mestečka stál vysokoškolský internát. Ošumelá, za socializmu postavená dvojkrídlá budova s vrátnicou uprostred spojovacej chodby sa krčila na úpäť Veterného vrchu, ktorý sa týčil nad mestom. Niekedy ho tak aj nazývali: Mesto pod Veterným vrchom.

Ľavé aj pravé krídlo internátu malo tri poschodia – akurát toľko, aby zriaďovateľ (teda štrnásť univerzita – aspoň pokiaľ išlo o životné podmienky študentov; zariadenie rektorátu je iná otázka) nebol zo zákona povinný zaviesť tu výťahy. Schodisko tak bolo predurčené stať sa jedným z dôležitých sociálnych a socializačných uzlov tej ustanovizne.

Tam vznikali vo víre hlasov a za dupotu stoviek nôh nové známosti, odohrávali sa letné stretnutia a rýchle rozhovory (vtedy bol v móde pojem *small talk*), šíрили sa klebety

o milenkách profesorov a rôzne poplašné zvesti súvisiace s termínmi životne dôležitých skúšok. Občas tam prebiehali aj milenecké škriepky, nočné vyprázdnovanie pivom naplnených mechúrov do veľkých kvetináčov a ďalšie viac či menej dramatické scény, ktoré azda ani nie sú hodné spomenutia (napriek tomu o jednej ešte bude reč).

Internát mal vlastnú jedáleň, bufet, pracovňu, telocvičňu, malé rozhlasové štúdio, spoločenskú miestnosť a niekoľko študovní vyhradených pre intelektuálnu elitu, úzku skupinu vyvolených s poslaním zabezpečiť ružovú budúcnosť nášho malého národa.

Tam som sa za celé štúdium zastavil jediný raz.

Prvá časť

Dobrovoľná internácia

*Neviem byť sám, neviem byť sám,
sám v meste, lásky, kde ste, neviem byť sám.*

ELÁN

*Nič to nie je, milý rozum, prikáž pohov duši.
Nič to nie je, zbláznil som sa iba do nej
slušne a viac, ako sa sluší.*

RICHARD MÜLLER

I / Sopliaci

1

Na poloprázdnom asfaltovom parkovisku pred plotom oddeľujúcim internátny život od vonkajšej reality zastal ojazdený modrý citroen. Za volantom sedela moja mama; podujala sa na tento takmer stokilometrový výlet na úkor svojho pracovného času. Ved' čo by neurobila pre svojho jediného syna, aby sa nemusel prvý deň novej etapy svojho života trmáčať autobusom na miesto, ktoré nepoznal. Obetavá žena, aká je len jedna z tisíca. Ohrozený druh, to vám teda poviem.

Okrem toho mi stihla tesne pred odchodom nabaliť čierno-červenú športovú cestovnú tašku Adidas všetkými mojimi obľúbenými handrami, keďže ja som ako správny osemnásťročný chlap na akékoľvek balenie zvysoka kašľal. Priložila aj bonusovú igelitku s konzervami lančmítu (2 ks), vyprázanými kuracími stehnami (4 ks), krajcami chleba (10 ks), jablkami (5 ks) a fľaškou zaváraných uhoriek. Počet uhoriek som nezistoval.

Vystúpili sme, ja som vydoloval z batožinového priestoru napratanú tašku a mama zamkla auto. Bolo neskoré septembrové popoludnie, nedeľa. Vo vzduchu sa prevažovali chuchvalce mliečnej hmly a mňa ktovie prečo prepadol pocit, že nasledujúcich päť rokov univerzitného štúdia sa poniesie presne v takomto pochmúrnom duchu. Rýchlo som tú otravnú myšlienku zahnal duševnou mucholapkou.

Prešli sme doširoka otvorenou bránou na dvor internátu.

Mal som na sebe široké kapsáče farby kaki a tričko s dlhými rukávmi s veľkou zelenou fajkou značky Nike na hrudi. Bez vetrovky mi bolo trochu chladno, ale Nike je Nike. Vtedy som si ešte na značkovom oblečení zakladal.

Pod teniskami mi šušťalo lístie a naokolo sa premávali iní študenti, ktorých tváre sa strácali a znovu objavovali medzi chuchvalcami hmly. Zväčša so sebou vliekli podobný náklad ako ja a mnohých takisto sprevádzal rodič. Aspoňže som v tom nebol sám, inak by som sa červenal ako záhon ruží.

Do budovy viedlo dvoje sklenených dverí, ako však vysvitlo, otvorené boli len jedny. Akurát nikomu nestálo za námahu ich označiť. Samozrejme, najprv som skúsil tie nesprávne. Divže som si nezlisoval nos.

Z druhej strany sa na mňa chápavo usmiala útla dievčina s tmavočervenými vlasmi, spletenými do dvoch vrkôčikov. Ukázala prstom na druhé dvere. Zdvihol som palec na znak vďaky. Kým som vošiel, slečna Vrkôčik, ako som si ju v duchu pomenoval, bola preč.

„Postrážim ti veci, kým sa ubytuješ,“ navrhla mama, len čo sme vošli.

To bolo od nej veľkorysé, ale musela mi sľúbiť, že ak ostane so mnou vnútri, láskavo sa zdrží všetkých tých nádherných prejavov materinskej lásky, ako sú objatia, bozky na líca a na hlavu či dojaté pohľadania. Mala totiž sklón dať sa občas uniesť.

Stará nevrľá vrátnička s trvalou (neskôr sa preslávi ako miestna rozhlasová hlásateľka) nás spoza okienka odkázala do ľavej časti spojovacej chodby, kde sme ľahko našli kanceláriu ubytovateľky. Stál tam rad ako na lacné videorekordéry z Taiwanu. Zvnútra sa ozývala tichá popová hudba, tuším Žbirka alebo Lehotský.

Pri pohľade na ten šor som tak prevrátil oči, že naspäť skočili len zázrakom. No nedalo sa nič robiť. Bola to prvá skúška v študentskom živote, a kto v nej obstál, získal namiesto bobríka trpezlivosti kľúče od izby. Aspoň som mal príležitosť prezrieť si svojich budúcich susedov – a hlavne susedy. To viete, testosterón.

Mamu som aj s cestovnou taškou usadil na sedačku s po-trhaným čalúnením a do uší som si vopchal slúchadlá volkmena. O empétrojkách sme vtedy ani len nesnívali.

Práve sa končila veľká éra Nirvany a valil sa k nám hip-hop vo svojej komerčnejšej podobe, no hoci bol Kurt Cobain už pár rôčkov mŕtvy, v srdci som mal preňho vyhra-dené zvláštne miesto. Piesne s textami ako „nenávidím sa a chcem umrieť“ nikdy nestratia na aktuálnosti.

Pustil som PLAY a dal som sa unášať pohľadom na švár-ne slovenské devy na prahu dospelosti. K tomu môžem po-vedať len jedno: to čakanie stálo za to. To, že Slovenky sú najkrajšie ženy na svete, je možno klišé, ale zato to ešte ne-musí byť nepravda.

2

Poslední raz budú prví, píše sa v knihe kníh. V prípade ubytovacej procedúry sme ozaj prežívali útrapy biblických rozmerov. Z radu sa ukrajovalo len pomaly-pomaličky, ale napokon som sa dočkal. Mamu som nechal strážiť batoži-nu, podal som si kľučku s vychádzajúcim zamračeným dl-háňom vo vyťahanom svetri a vstúpil som do kancelárie, kde – ako sa ukázalo – žili draci.

Presnejšie jedna dračica.

Nespomínam si na jej meno. Vlastne som ho asi ani nikdy nevedel. Volali sme ju jednoducho Ubytovateľka a tým bolo

povedané všetko podstatné. Stiesnený nevetraný priestor rozmerov asi dvakrát tri metre bol jej kráľovstvom a ona tam vládla železnou rukou ako zvrchovaný panovník. Žena po päťdesiatke vo voľnom štrikovanom svetri, so zlepenými prameňmi čiernych vlasov, padajúcimi na plecía, a s bledou namosúrenou tvárou, vymalovanou ako u nebožtíka, úzkostlivo strážila kľúčiky zavesené na stene za jej chrbtom.

Vychádzať s ňou bolo otázkou života a smrti: kto nedostal izbu, lebo nesplnil to či ono kritérium (alebo jej jednoducho nepadol do oka), mohol sa porúčať a hľadať si predražený privát. Preto ste si pred vstupom do jej ríše museli byť čertovsky istí, že máte so sebou oficiálne rozhodnutie o prijatí (sfalšované dokázala odhaliť svojim röntgenovým zrakom, Superman by sa u nej mohol učiť), všetky potrebné ústrižky zo zaplatených šekov a potvrdenie o dostatočnom počte precestovaných kilometrov. V opačnom prípade na vás zoslala sedem rán egyptských a mohli ste sa ísť sťažovať na lampáreň. Jej krik sa občas niesol až na prvé poschodie. Tej ženy sa bála dokonca aj riaditeľka internátu a to je už čo povedať.

Neskôr som sa dozvedel, ako sa ju mnohí snažili prechytáčiť alebo votrieť sa do jej priazne. Skúšali to po dobrom aj po zlom. Podľa legendy, ktorá sa tradovala medzi študentmi, sa jeden zúfalec dokonca dovalil k jej dverám na živej svini, pričom sa odrážal fľaškami koňaku... A na každej legende je zamak pravdy.

Pokiaľ ide o mňa, mal som jednoducho šťastie. Bud' mala slabú chvíľku, alebo slabosť na urastených mladíkov so zelenohnedými očami.

Po predložení všetkých potrebných dokumentov som bol zrazu bohatší o ubytovací preukaz a v rukách mi zaštrngali kľúčiky od bunky s izbou číslo 82b.

3

Mama nástojila, že si pôjde pozrieť môj nový domov, ale ja som ju diplomaticky vykázal z budovy (pokiaľ je možné niekoho diplomaticky vykázat'). Poďakoval som jej a zamával na rozlúčku od brány do dvora. Aj napriek hustnúcej hmle som videl, ako potláča slzy dojatia. Jej pery sformulovali tichú vetu: „Som na teba pyšná.“

Povzdychol som si. Vždy bola trochu precitlivená, najmä keď išlo o jej jediného syna. Keď sa za mojich detských čias pri prechádzke po lúke objavila nablízku včela, mama už videla jej žihadlo v mojom krku. Alebo keď mi napadlo vyškriabať sa na strmý kopec, bola by najradšej hned' volala záchranku, lebo si bola istá, že skončím s dolámanými väzmi. Darmo, bezhraničný, všeobjímajúci materinský cit dokáže nielen nekonečne naplňať, ale aj neznesiteľne dusiť.

Pre ľudí s takou skúsenosťou sa odsťahovaním na internet začína nová éra, éra slastnej slobody.

Aj keď s tou slasťou som sa teda poriadne prerátal.

4

S prvkami sa nik neserie. To je prvé pravidlo, ktoré si osvojíte.

Vysvitlo, že som dostal izbu na najvyššom poschodí ľavého krídla a ešte k tomu na samom konci chodby. Privilégium vybrať si spolubývajúceho mali len študenti vyšších ročníkov, aj to len vtedy, keď mala Ubytovateľka zvlášť dobrý deň. V naozaj výnimočných prípadoch si piatáci, ale iba a výlučne piatáci, mohli vybrať za spolubývajúceho aj osobu opačného pohlavia.

Ak sa s tou dračicou nedalo dohovoriť (teda asi v 90 percentách prípadov), riešili sa veci načierno. Takzvaných ne-

legálnych imigrantov sa po chodbách potulovalo prekvapivé množstvo. Ved' to poznáte: keď vás vyhodia dverami...

Netuším, koľko vážila moja taška, ale keď som ju vliekol, zdalo sa mi, že toľko sa nenarobil ani Corgoň, keď odrážal turecké útoky na Nitriansky hrad. Niežeby som bol totálny zemiak, ale odkedy som skončil s futbalom, klesala mi kondička a nepriamo úmerne s tým stúpala váha. Terigal som sa hore, cestou míňajúc zadumaných jednotlivcov i roztratárené skupinky. Z pier im unikali útržky rozhovorov a hlučný smiech.

Na treťom poschodí som z presvetleného schodiska odbočil do temnoty dlhej chodby, po oboch stranách lemovanej očíslovanými dverami z lacného materiálu. Vo vzduchu sa miesil ostrý pach dezinfekcie so zápachom cigaretového dymu. Tričko sa mi začínalo lepiť na chrbát. Na tvári som zachytil príjemný prievan. Kráčal som po gumovej podlahe hlbšie do chodby v ústrety svojmu osudu.

A on ma už čakal s otvorenou náručou.

5

Ubytovacie priestory tvoril systém buniek. V jednej bunke sa nachádzali dve izby – dvojposteľové áčko a štvor- alebo päťposteľové béčko. Mali spoločnú predsienku. Z nej sa úzkou dláždenou chodbičkou prechádzalo do vedľajšej bunke, usporiadanej zrkadlovo k tej prvej.

V chodbičke sa nachádzal záchod a kúpeľňa s dvomi umývadlami a so sprchovacím kútom. Jeden záchod na dvanásť-štrnásť mužských tráviacich traktov je značný nepomer. Podľa môjho skromného názoru na takých miestach vznikajú základné prvky biologických zbraní hromadného ničenia.

Pred dverami číslo 82 som položil tašku na podlahu a vydýchal sa. Vybral som z vrecka kľúč a zaštrngal ním v zámku. Dvere vedúce do bunky sa otvorili s dlhým vrznutím pántov.

Zdvihol som tašku, vošiel do malej tmavej predsieni a zavrel za sebou. Vsunul som kľúč do ďalších dvier, tých od izby 82b.

Bolo odomknuté.

6

„Ahoj. Ja som Jano, ale všetci ma volajú Džony,“ podával mi horlivo ruku modrooký chalan na posteli pri okne, len čo som vošiel dnu.

„Dárius,“ potriasol som mu vrúcne pravicou. Mal studenú dlaň a pevný stisk. V druhej ruke držal mobilný telefón, takú nevkusnú čiernu tehličku s anténkou a modrým krytom klávesnice. Vtedy bol mobil ešte rarita, mohol som si na ňom oči vyočiť.

„Počuj,“ spustil Jano/Džony zhurta, ani som sa nestihol poriadne poobzerať po izbe, „mám malý problém. Bratanec vybavil nadnes brigádu v meste. Sťahovka. Nábytok je už pred domom, len ho treba ponosiť dnu. Treba na to dvoch, ale jemu do toho voľačo prišlo, taká smola. No... nešiel by si? Vyzeráš, že dačo unesieš. A kukajú z toho dobré prachy.“

„Jasnačka. Aspoň trochu napumpujeme svaly.“

„Moja reč.“

Nebola to otázka peňazí, aspoň v mojom prípade nie. V peňaženke v zadnom vrecku širokých nohavíc ma hrialo päťstokorunáčka od oca, v tých časoch suma, z ktorej ste mohli pohodlne prežiť štyri-päť dní azda v každom meste

s výnimkou hlavného. (A ak ste si kúpili obedy v školskej jedálni a večere na intráku, mohli ste si ušetriť aj na knihu – hoci to neboli časy, keď by sa fyzicky zdravý mladík tesne po osemnástke zaujímal práve o literatúru...)

Skôr ma lákalo dobrodružstvo. V živote som žiadnu brigádu neabsolvoval, rodičia dokázali finančne pokryť všetky moje životné potreby i skromnejšie túžby, a tak som si počas školských prázdnin mohol užívať sladké ničnerobenie. Vtedy som sa ešte nepovažoval za rozmazaného, ale čas (a skúsenosť) vás naučí vidieť veci z inej perspektívy.

Pokiaľ išlo o tú brigádu, možnosť vyskúšať dačo nové ma zaujala.

„Kedy vyrážame?“ spýtal som sa Džonyho.

„Už pred piatimi minútami bolo neskoro,“ odvetil.

Tašku som odložil k nohám postele oproti tej Janovej. Narýchlo som sa prezliekol do čiernej športovej súpravy. Zbehli sme dolu schodmi a vybehli von z areálu smerom k najbližšej zastávke MHD. Zvládli sme slalom medzi autami letiacimi po dvojprúdovke oboma smermi a len tak-tak sme chytili ten správny spoj.

Džony bol očividne dobre zorientovaný. Vysvetlil mi, že v Meste pod Veterným vrchom nie je prvý deň. Má dvadsaťjeden rokov a už má za sebou dva roky európskych štúdií, ale teraz prestúpil na manažment kultúry a turizmu.

„Veľmi populárny odbor,“ riekol. „Najmä preto, že má v názve slovo *manažment*. To je dnes ako dajaké zaklínadlo. Keď naši hovoria známym, že ich synátor študuje za manažéra, idú sa z toho všetci posrať. Pravda je taká, že väčšina absolventov skončí za priehradkou v nejakej cestovke.“

Jeho otvorenosť bola osviežujúca a suchý humor príťažlivý.